

## Кратка прича – Ана Смиљанић

### БОГОРОДИЦА

Ана Мари, где си нестала оне кишне ноћи из овог света, када сам у постељи нашој грлио само твоју вечност, две крсне славе и мимоилажење беспомоћних минута. И сада је ноћ. Децембарска. Престоница се дави у магли. И трамваји шију улице попут искусног кројача. Не дају тишини да се у мени смири и да у себи оконча свој јад. Мејл који сам ти послао био је сасвим коректан. Звучао сам фамозно, фино, уљудно. Желео сам да те приволим на први сусрет, како то увек радим маестрално, са искуством и без грешке. Сигурна ловина има жеђ и чар да можеш већ унапред осетити то лагано струјање крви, неприкосновен дар. Зар не, Мари? Ниси то знала? Кликнуо сам на тастатури *send* и завалио се у наслон мог рекамијеа за опуштање, сигуран у то да ћу успети. Већ сам те видео нагу, олужног погледа. Рука ми је стајала на бутини, превише близу, рекао бих, али се ипак дохватих цигаре као да сам желео да те гледам како чекаш, како се увијаш тако слабашна и како ти жмарци одижу крзно. И гледао сам те, Ана Мари, како си прилазила ресторану на заказани састанак, беле пути, сигурног корака, исправљених леђа, баш као да си плаве крви или као да ти људи нису успели учинити ништа, баш ништа. А ја сам стајао постранце и пустио те да уђеш прва и сама. Чекао сам сигурних пет минута и онда ушао за тобом. Наравно, ухватио сам твој несигуран поглед још издалека,

али на мом се лицу није могло видети смешак који је титрао у грлу и јачао загрижај.

– Ти касниш. Ово је живи пиш – рекла си, иако те је одао присни загрљај.

– Молим те, говори без подсмеха.

Девет сати је, вече и месец децембар. Уместо да сам изашао као обично, лежим у кревету и изговарам прве речи. Сусрет двоје људи који се не познају је као сусрет две комете у непрегледној васиони. И док гутамо богове, људе, док дишемо њихов ваздух и прах, ја сам те вечери остао за тобом пијан и весео. Твоје тело А. М. није било тако меко и загрејано, ни толико савршено као она којих сам се нагледао. Рекло би се у почетку да ниси ни уживала, чак напротив, да си више присиљавала себе на ужитак. Остатка се не сећам. Као у магновењу, само ми блесне понекад твоја рука високо подигнута у ваздуху или врат извијен у луку као мост, издисај. Љубав и јесте натегнут лук, Ана Мари. Тај последњи вапај замуклог грла, сада је моје и добро јутро и добар дан. Спрани слој кармина. И то је све. А моје жудње међ препонама су обескрвиле, знаш. Туђа крв је најпривлачнија и најудаљенија, миљама даља од свега. Љубав и јесте – крв и тело. „Поручи себи сад за вечеру, господине, кеш, не морску траву из грла.”... Питам се, поготову ујутро, да ли сам ти као успомена с прста спао или као камичак с моста? Смешак ми се сада види док стрпљиво чекам вест као свој смртни амин. И док корачам улицама, пожелим да загрлим телефонски стуб, а поглед ми прати путању каблова. Да л' ћу се једног поподнева загрлити с њим?

Небо је вредни предајник свега. Небо и Храм. И ја у њему, у Богородици, видим твој лик, твоје бледило. И знам да си ту. Осећам те свим чулима. Исто као те ноћи. Иста ноћ, исто небо и исти Храм.

## О СПИСАТЕЉИЦИ



Ана Смиљанић је српска књижевница, песникиња, специјалиста педијатрије, рођена у Чачку 1969. године. Завршила је медицински факултет у Београду. Објавила је три збирке поезије: „Перформанс“, „Фиесту“ и „Видела сам те изблиза“.

Проглашена је за Песникињу године 2017, испред „Арте асоцијације“ – међународног удружења уметника. У македонском часопису „Стожер“, Удружења македонских књижевника, објављене су њене песме преведене на македонски језик. За своје књижевно стваралаштво, награђена је у земљи и иностранству. Освојила је више међународних књижевних награда. Такође, освојила је и награде у Србији од којих се издваја: књижевна награда „Душан Матић“, за очување и неговање књижевног стваралаштва, коју додељује Књижевни клуб Душан Матић – Ћуприја.

Осим поезијом, бави се и писањем прозе, те је у 2020. години добитница Специјалне награде за причу „Заклињање“ испред Вербумланди „Арт асоцијације“, са седиштем у Италији.

Члан је Удружења књижевника Србије и Српског лекарског друштва.

Живи у Београду.